

Medlem her i Tinget, men lader ganske rolig den anden ligge. Hvis Ministeren havde baaret sig ad, som jeg mener, man bør bære sig ad, og som vi maa fordre, at en Minister bærer sig ad, da han ligger inde med officielle Aktstykker, som kun i ringere Grad ere tilgængelige for os andre, burde han ikke, naar han har faaet den anden Erklæring — han siger, at han har faaet den — bibringe andre den Tro, at denne anden Erklæring om de to Læger er i fuld Overensstemmelse med den første. Der gives nemlig kun faa Mennesker, som sende to Erklæringer om den samme Sag samme Dag, som ikke ere overensstemmende. Naar altsaa Ministeren ser den anden Erklæring — og han har selvfølgelig læst den og har i hvert Fald læst den, inden denne Forhandling var ført til Ende —, er det en Pligt for Ministeren at sige til sig selv og dette Ting: Den anden Erklæring giver i det store og hele det ærede Medlem fra Saksjøbing Ret. Det skulde den højtærede Minister have gjort; det vilde enhver anden Mand, som har tilstrækkelig Respekt for sine egne Handlinger, have gjort.

Den højtærede Minister sagde før, at han vilde ikke indrømme, at der var fuld Overensstemmelse mellem, hvad det ærede Medlem fra Saksjøbing (Rørdam) havde skrevet, og hvad der staar her i Erklæringen. Det ærede Medlem fra Saksjøbing har selv udtalt, at i det store og hele gengav hans Erklæring i al sin Kortfattethed, hvad der er blevet sagt til ham, og han vil aflægge sin Ed paa, at denne Erklæring gengav Samtalen saa nøjagtigt, som en saadan Samtale overhovedet kan gengives. Det er rigtigt; det har jeg paavist i Eftermiddagsmødet. Den højtærede Minister gjorde før et højt mærkeligt Forsøg paa at vise, at der maaske dog var en lille Uoverensstemmelse. Ja, jeg har ogsaa fundet, at der var en lille Uoverensstemmelse, men den betyder ingen Verdens Ting. Der er aldeles ingen Uoverensstemmelse mellem det, den højtærede Minister læste op af Clod-Hansens Erklæring, og det, det ærede Medlem fra Saksjøbing har udtalt om Læge B. Der er en lille Uoverensstemmelse, for saa vidt det ærede Medlem fra Saksjøbing har gjort det blidere for Læge B., end det her staar i Erklæringen. I Erklæringen her siger Clod-Hansen, at Læge B. efter at være væsentlig færdig med Morfin, Kokain etc. sidst vel nok for ca. 8 Aar siden — i Korpslæge Rørdams Erklæring staar der 6 à 7 Aar siden — vistnok brugte en Del Alkohol i sit private Liv. Jeg var inde

paa det i Eftermiddagsmødet og udtalte mig om, hvad det vil sige, naar man i en Erklæring siger, at en Mand vistnok bruger en Del Alkohol i sit private Liv, Korpslæge Rørdam siger i sin Erklæring, at Dr. B. efter for 6—7 Aar siden at være holdt op med Morfin havde gjort sig skyldig i Misbrug af Alkohol, og saa tilføjer Korpslæge Rørdam, hvad Erklæringen i øvrigt ikke siger saa bestemt, at Clod-Hansen forment, at den paagældende havde lagt dette af i de senere Aar, da han havde paadraget sig en kronisk Nyrebetændelse. Kan der være en større Overensstemmelse mellem disse to Ting end den, der her foreligger? Nu tillader jeg mig at stille dette bestemte Spørgsmaal til den højtærede Minister, som jeg haaber, han vil besvare lige saa hurtigt, som han besvarede andre Forespørgsler, der lige ere stillede til ham: Er Korpslæge Rørdams Gengivelse af, hvad Clod-Hansen mener om de to Læger, saaledes som det fremtræder i denne Erklæring, der er indsendt til Ministeriet, tendentiøs eller perfid eller ikke?

Justitsministeren (Bilow): Jeg mener, den ikke er korrekt, absolut ikke. (*Eltinger:* Jeg spurgte, om den er perfid eller ej). Ja, perfid? Det bliver jo fuldstændig en Skønssag, hvad der er perfid og hvad ikke; men i Erklæringen her af 28. December 1911 staar udtrykkelig: „Paa min Forespørgsel til ham om, hvorvidt Dr. med. B. siden sin Ansættelse som Karantænelæge i 1893 ikke havde været hengiven til Misbrug af Morfin, erklærede han bestemt, at han havde været Morfinist indtil et langt senere Tidspunkt og været det i ret høj Grad”. Nu er det, hvad alle og enhver vide af Papirerne her, Clod-Hansens Mening, at han ikke har været Morfinist efter 1893. I den næste Erklæring staar der noget omkring 1894. Jeg skal dokumentere det. Naar vi tage Sundhedsstyrelsens Spørgsmaal til ham — de findes Sp. 1362 —, staar der: „1) Har De nogen Sinde selv observeret eller maattet formode, at den assisterende Læge ved Karantænen, Dr. med B., under Deres Funktionstid” — det er fra 1894 — „har været hengiven til Brug af Morfin, Kokain eller lignende Stoffer, og i bekræftende Fald paa hvilke Tidspunkter og ved hvilke Lejligheder, specielt hvorvidt han under sin Funktion som Karantænelæge har været paavirket af disse Stoffer? Har De haft det Indtryk, at hans Personlighed lejlighedsvis eller til Stadighed har været præget af saadanne legemlige eller aandelige Svækkelsestil-